

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد
بدین بوم و برزنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

پپ اسکوبار Pepe Escobar

برگردان از: حمید محوی

۲۲ اکتوبر ۲۰۱۴

ایران و ایالات متحده به کدام تفاهم دست یافته اند ؟

مختصری درباره پپ اسکوبار : متولد ۱۹۵۴. روزنامه نگار برزیلی که در لندن، پاریس، میلان، لوس آنجلس، واشنگتن، بانکوک و هونگ کونگ زندگی کرده است. او در آسیا تایمز آنلاین Asia Times Online می نویسد و به عنوان تحلیل گر در راشیا تودی Russia Today فعالیت دارد. او برای سایت های دیگری نیز کار می کند :

le site TomDispatch.com de [Tom Engelhardt](#) , [Al Jazeera](#) et [The Real News](#)

موضوع مرکزی او آسیای مرکزی و خاورمیانه بوده و رویدادهای ایران را از سال ۱۹۹۰ به شکل دائمی پی گیری کرده است.

تمام مذاکرات در تهران پیرامون سه موضوع مهم جریان دارد : توافق روی مسأله هسته ای، که بی هیچ تردیدی ۲۴ نومبر به نتیجه خواهد رسید، بازگشت ایران به بازارهای انرژی غرب و مبارزه علیه امارات اسلامی در عراق و شام. من به عنوان مهمان نوول اوریزون *Nouvel Horizon*، گردهمایی انجمن بین المللی اندیشمندان آزاد یک هفته هيجان انگیز را در تهران گذراندم و به تازگی از این سفر بازآمده ام (۱). این سفر به من اجازه داد به نتیجه گیری های زیر دست یابم :

در این دوران مهم تاریخی، تمام مذاکرات مهمی را که در تهران جریان داشت به سه مضمون اصلی اختصاص داشت :

۱. امکان واقعی برای دست یابی به توافق با کشورهای ۱+۵ روی موضوع هسته‌ای در روز ۲۴ نوامبر ۲۰۱۴.

۲. حذف مجازات‌ها (تحریم‌ها) و امکان تازه برای فروش گاز طبیعی ایران به اتحادیه اروپا.

۳. مبارزه علیه امارات اسلامی در عراق و شام.

تمام آنچه که می‌تواند در رابطه با موضوع هسته‌ای مطرح باشد در جنگ اطلاعاتی وسیعی غرق می‌شود. در تهران خیلی خوشوقت بودم که مدت زیادی را با دوست قدیمی ام **گرت پورتر** بگذرانم و در گردهمایی‌ها نیز با او همراه بودم. ناگفته نگذارم که **گرت پورتر** نویسنده کتابی در همین زمینه هسته‌ای ایران نوشته است که از اعتبار قابل ملاحظه‌ای برخوردار می‌باشد (۲).

بنگاه خبری گزاری فارس نیز با دقت تمام دو ماه برای ترجمه کتاب او وقت صرف نمود و در یک گردهمایی ساده در دفتر اصلی خودش آن را معرفی کرد. **گرت پورتر** در کتابش به شکل انکار ناپذیری به ویژه نشان می‌دهد که چگونه «توطئه» ای که می‌خواست ایران را به عنوان کشوری که موشک هائی بالیستیک با کلاهک هسته‌ای در اختیار دارد (البته به دروغ) معرفی کند، کاملاً ساخته و پرداخته گروه تروریستی مجاهدین خلق بوده و متعاقباً توسط موساد به آژانس بین‌المللی انرژی هسته‌ای گزارش شده است.

از استقبال تحسین آمیزی که از کار تجسسی **گرت پورتر** در تهران به عمل آمده بود خیلی تحت تأثیر قرار گرفتم، خلاف اپوزیسیون‌های ایرانی که در رابطه با انتشار کتاب او در ایالات متحده پشت دیوار ضخیمی از سکوت موضع گرفتند. صحبت با **گرت پورتر** که مروری بود روی یک سری مصاحبه‌های تازه با مقامات ایرانی، برخی نکات ابهام‌آمیز و ناگفته را در مورد مذاکرات هسته‌ای مطرح می‌کند. همان‌گونه که برای من توضیح داد: «به هیچ عنوان فکر نمی‌کنم که ایران به کاهش ذخیره اورانیوم خود به صفر رضایت دهد»، و «کاهش رادیکال تعداد سانتریفوژها نیز برای هدفی که پی‌گیری می‌کنند ضروری نیست.»

علی‌اکبر صالحی رئیس سازمان انرژی اتمی ایران اظهار داشت که کشورش «به یک انبار ذخیره نیازمند است». یکی از راه‌های حل ممکن، تحویل این ذخیره به روسیه است، یعنی راه حلی که ایرانی‌ها با آن مخالف نیستند و روسیه نیز چند سال پیش همین راه حل را پیشنهاد کرده بود.

وقتی وزیر امور خارجه روسیه سرگئی لاوروف می‌گوید که «۹۰٪ توافق» از هم اکنون در چمدان است، به تعبیر **گرت پورتر** و مقامات ایرانی این برآورد را باید به این معنا درک کنیم که هنوز یک تصمیم قطعی درباره مسائل حساس مانند سطح غنی‌سازی اورانیوم، بازه زمانی دوران توافق و روند تدریجی حذف مجازات‌ها (تحریم‌ها) باقی مانده است. به طور خلاصه: در ۲۴ نوامبر ما هنوز خیلی از یک توافق کامل دور خواهیم بود.

برای روحانی حراجی در کار نیست

تهران اتاق ارتعاشات جنگ اطلاعاتی است. شایعه شده بود که رئیس جمهور روحانی طی گردهمایی اخیر در جلسه عمومی سازمان ملل متحد به شکل مخفیانه با واشنگتن و بروکسل به توافق رسیده و در نیویورک به نفع غربی‌ها حراجی راه انداخته است.

این شایعات البته پوچ است. تمام موضوع پیرامون این امکان می‌گردد که ایران پس از حذف مجازات‌های هائی که روی دوشش سنگینی می‌کند به اتحادیه اروپا به حجم خیلی زیادی گاز طبیعی بفروشد، و به این ترتیب از وابستگی اتحادیه اروپا به گازپروم (شرکت نفت و گاز روسیه)، با کاستن سهم چین از گاز ایران که دومین صادر کننده به چین است. شایعه!

آنچه واقعاً روی داده، ملاقات روحانی با رئیس جمهور اتریش هانس فیشر در نیویورک است. موضوع ملودراماتیک (۳) نوباکو «لوله انتقال گاز» بین آنها مطرح شد. طرح نوباکو با مشکلات دائمی روبه رو می باشد، این لوله انتقال گاز به مقصد اتحادیه اروپا از دیدگاه بازرگانی مگر با گاز ایران که از آذربایجان و ترکیه و سپس بلغارستان، رومانی و مجارستان عبور خواهد کرد. اتریش پخش این گاز را در اتحادیه اروپا به عهده خواهد داشت. ولی برای فردا نخواهد بود. روحانی مجبور بود که رفع ابهام کند. مضافاً بر این که رهبران ایرانی انعطاف ناپذیری خاصی از خود نشان دادند. تهران به هیچ عنوان اموالش را در اروپا حراج نخواهد کرد. این توضیحات را برای شایعه «خیانت» روحانی ضروری دانستم. ستراتیژی های آیت الله خامنه ای را به این سادگی نمی شود پیمال کرد. ایران به هیچ عنوان از توانمندی های هسته ئی خود به ازای وعده و وعید های مبهم قطع نظر نخواهد کرد.

آینده دریای مازندران

پشت تمام بحث و جدلی که پیرامون داعش جریان دارد، چه می بینیم؟ مسأله انرژی. هیچ کس در تهران در مورد جنگی که دولت اوباما از طریق درب پشتی به راه انداخته توهمی به خود راه نمی دهد. یعنی جنگی که به شعار «اسد باید برود» شروع شد (خط قرمزی که اوباما سه سال پیش مشخص کرد). موضوع اصلی کنترل ذخائر گاز طبیعی دست نخورده سوریه است. ادامه یک قطعه ملودراماتیک دیگر لوله انتقال گازی است که از ایران و عراق و سوریه عبور می کند (و ایالات متحده به شدت با آن مخالف است) و با لوله انتقال گاز شورای همکاری خلیج (فارس) و لوله گاز قطر رقابت می کند.

داعش راه لوله انتقال گاز در عراق و سوریه را بسته است و بازی ایالات متحده را ادامه می دهد، این موضوعی است که به ما توضیح می دهد که چرا بمباران های بی اثر در گستره بیابان ها صورت می گیرد، در حالی که داعش در حال ضمیمه سازی مناطق مرزی سوریه و ترکیه است.

لوله انتقال گاز در سوریه نیز می تواند روی پرونده گاز ایران تأثیراتی داشته باشد. مقامات ایرانی هنوز گربه را از داخل ساک بیرون نیاورده اند، ولی شایعات ادامه دارد: به عنوان مثال تهران در نظر دارد که در مورد برنامه تولید انرژی هسته ئی غیر نظامی تخفیف هائی به واشنگتن بدهد در صورتی که صادرات گاز ایران به اتحادیه اروپا در انحصار تهران باشد. این شایعات تماماً برای ضربه زدن به گاز پروم مطرح می شود.

این پیشنهاد هر اندازه مو از ماست کشیدن به نظر رسد، هویجی است که دولت اوباما اهداء می کند، به هدف تسریع حذف مجازات ها (از دیدگاه نظری) یا دست کم مجازات های مرتبط به اتحادیه اروپا.

با این وجود واشنگتن برای توافقات هسته ئی ایران در ۲۴ نومبر به مسکو و پکن نیازمند است. هنوز هیچ نشانی از این امر دیده نمی شود که تهران از وزنه سیاسی خود چشم پوشی کند و تنها به خاطر مراودات بازرگانی با غرب از استقلال انرژی خود قطع نظر کند و هیچ موردی وجود ندارد که مسکو اجازه دهد که از تهران پشت پا بخورد.

در واقع، آنچه در اولویت قرار دارد همکاری متقابل است. رئیس جمهور ایران روحانی با رئیس جمهور روسیه پوتین در چهارمین گرد همائی رؤسای کشورهای همسایه دریای مازندران، هدف حرص و طمع فزاینده ایالات متحده برای انرژی، ملاقات داشت (علاوه بر روسیه و ایران، کشورهای آذربایجان، قزاقستان و ترکمنستان). در آستراخان، روحانی تأکید داشت که دریای مازندران باید به نماد همکاری و توسعه در راستای اهداف صلح آمیز تبدیل شود.

برای خشنودی واشنگتن، تهران و مسکو علیه یک دیگر اقدامی نخواهند کرد. با این وجود منافع عظیمی در بین هست. روی هفته های آینده حساب کنید، و انتظار داشته باشید که تمام محاسباتان به شکل ناگهانی تغییر کند.

Notes

- [1] [Guerre pure à Téhéran](#), Vineyardsaker.fr, 10-10-2014
- [2] [Manufactured Crisis : The Untold Story of the Iran Nuclear Scare](#), amazon.com
- [3] [Jumpin' Jack Verdi, It's a Gas, Gas, Gas](#), Common Dreams, 02-10-2009
- [4] [Iran « not ready » to replace Russian gas supplies to EU – Rouhani](#), Russia Today, 04-10-2014

Pepe Escobar est l'auteur de [Globalistan: How the Globalized World is Dissolving into Liquid War](#) (Nimble Books, 2007), de [Red Zone Blues: a snapshot of Baghdad during the surge](#) (Nimble Books, 2007) et de [Obama does Globalistan](#) (Nimble Books, 2009).

: لینک متن اصلی

<http://www.mondialisation.ca/quont-convenu-liran-et-les-usa/5408667>

گاهنامه هنر و مبارزه

۲۱ اکتوبر ۲۰۱۴

مرکز مطالعات جهانی سازی، ۱۸ اکتوبر ۲۰۱۴